

for at klare sig, henvende sig til Hjælpekasserne om Hjælp. Ja, men nu alle de mange arbejdsløse, der sidste Vinter fik Hjælp i Henhold til Lov af 2. Oktober og vel desværre ogsaa denne Vinter skal have Hjælp i Henhold til den nye Lov — synes det ærede Medlem, at vi skal sætte Fattighjælps Stempel paa den Hjælp, som ydes disse arbejdsløse? Jeg vil i hvert Fald ikke være med til det.

Hauge: Det ærede Medlem fra Vemming (Jensen-Sønderup) sagde nylig, at det ikke var muligt helt at undgaa, at der bliver sat Skel, idet det vilde være umuligt at anvende alle Pengene til Fordel for alle. Men dette kan jo ikke tjene til Forsvar for det Standpunkt, som det ærede Medlem og Venstre i det hele taget har indtaget: at der overhovedet ikke maa ydes noget som helst Tilskud fra Staten til Kommunerne til den almindelige Prisregulering af visse Hovedartikler. Det har været vort Standpunkt at gøre Skellet saa lidet iøjnefaldende som muligt, helt at faa det bort er ikke muligt, thi det er der allerede under de alt eksisterende Forhold. Men i Modsætning til os har det ærede Medlem fremhævet Skellet saa stærkt som muligt, idet det er forbudt Staten overhovedet at yde noget som helst Tilskud til Kommunerne til alment gældende regulerende Foranstaltninger.

Ordføreren (N. Frederiksen): Jeg er ked af, at det ærede Medlem fra Vemming (Jensen-Sønderup) ikke kan forstaa Forskellen imellem, at en indkaldt modtager Hjælp gennem Hjælpekassen, og at en Mand, der arbejder hver Dag, maa gaa til Hjælpekassen for at faa en maanedlig Understøttelse. Jeg vil gøre opmærksom paa, at Grundtanken i vor Stilling til denne Sag har været saa vidt muligt at undgaa, at flere end de, der under normale Forhold, enten paa Grund af Sygdom, Arbejdsløshed, Indkaldelse eller anden Aarsag, maa ty til offentlig Understøttelse, skulde tvinges dertil af Forholdene. Jeg tror, at det bliver ikke de ringeste, der afholder sig fra at gaa til Hjælpekasserne, og jeg haaber endnu, at den gode Følelse hos mange, Æresfølelsen med Hensyn til saa vidt muligt at klare sig selv, naar man arbejder hver Dag, ikke helt er borte.

Stauning: Jeg beder om Undskyldning, fordi jeg foraarsager en lille Forsinkelse af Ferien. Jeg havde dog Lyst til at levere et lille Bidrag til, at den rette Jule-

stemning kan være til Stede hos dem, der har haft Lejlighed til at beskæftige sig med Tilvebringelse af Julegaverne, som jo plejer at vække Glæde, naar man kommer hjem til Børneflokket. Selv om det nu er, som det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) siger, ørkesløst at forhandle videre om denne Sag, har jeg alligevel villet gøre det, idet jeg er kommet i Tanker om en Udtalelse, som et kendt Medlem her i Tinget ofte anvender: at det gælder om at anbringe Tingene paa deres rette Plads. Det var det, jeg gerne vilde forsøge med nogle Bemærkninger om det Spørgsmaal, som ganske utvivlsomt interesserer mange, adskilligt flere end det ærede Medlem fra Frederiksberg.

Det foreliggende Lovforslag, om hvilket det ærede Medlem fra Frederiksberg sagde, at det var uforstaaeligt, skylder jo i sin nuværende Form Landstinget sin Tilblivelse, og er det uforstaaeligt, saa antager jeg, at det ærede Medlems Meningsfæller har adskillig Andel i dets uforstaaelige Affattelse. Dette Forslag afviger paa meget væsentlige Punkter, forekommer det mig, fra, hvad Folketinget vedtog for et Par Uger siden, og fra, hvad den almindelige Befolkning maatte kunne ønske af en Dyrtidslovgivning. Jeg kan give den højtærede Indenrigsminister Ret i, at Lovforslaget paa et enkelt Punkt i hvert Fald er blevet bedre ved Forandringen i Landstinget, men jeg vil da saa meget stærkere understrege, at de, der har Æren af eller Skylden for, at det Lovforslag, der blev fremsat af Regeringen, overhovedet er blevet saa stærkt forringet, det er Venstre her i Tinget. Jeg er enig med ærede Medlemmer, som har sagt, at dette Lovforslag nu vil blive vedtaget. Det bliver vedtaget, ikke fordi det er tilfredsstillende for Folketingets Flertal, og ikke fordi andre og bedre Veje ikke findes, men det bliver vedtaget, fordi Landstinget har bragt os i en Tvangssituation, i hvilken der jo simpelt hen intet andet er at gøre end at skride til denne Vedtagelse. Den Anvisning, som med Dyrtidsloven skal udstedes til Kommunerne, er blevet vendt og drejet adskillige Gange i Højres og Venstres Grupper. Nu er det Jul og Vinter, og de fattige føler sig endnu fattigere i denne Tid end sædvanligt. Rundt om i Landet sidder der mange Familier, ventende paa den Anvisning, som Rigsdagen i Aften skal udstede, og som vi haaber skal give mere Mad og mere Brændsel i de haarde Tider. Det er derfor, Lovforslaget vedtages i den Skikkelse, som Landstinget har givet det, men naar vi stemmer for det, er det ikke i mindste Maade — det ønsker